

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ' Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ο Ρωμύς είν' εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι, — διότι τούς άνέχομαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχίας — και 'στό Έξωτερικόν,
ίπαιδη καιρούς πτωχείας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό 'Ρωμύς μας μιὰ δεκάρα.

Είκοστή του 'Ιουνίου,
έπισκόπου Μεθοδίου.

Ποῦντος έβδομήντα κι' εκατόν οῦν τρία,
έκλογών και πάλιν τόση φασαρία.

Μιὰ ψδὴ μου πρώτη
'σὸν Τσιγγρὸ τὸν Χιώτη.

Τὸν Τσιγγρὸ φωνάζουν ὅλοι κι' ὅλο γράμματά του στέλλουν,
τὸν Τσιγγρὸ φωνάζουν ὅλοι και για Δήμαρχο τὸν θέλουν.
'Στὸν αἰὼρ 'Ανδρέα τώρα σκύβουν ὅλοι τὸ κεφάλι.
ἔλησμόνησαν τὸν Σούτσο, τὸν Καλλιφρονᾶ, τὸν Ράλλη,
καὶ τὸν ἕνα και τὸν ἄλλο εἰς τὸ κρύα παραιτοῦν,
τοῦ Τσιγγροῦ φωνάζουν ζήτω, τὸν Τσιγγρὸ χειροκροτοῦν.

Καὶ ὁ Σούτσος πέρνει πένα και τοῦ γράφει μάνι μάνι
ἴντα ἔχει μέσ 'στό νοῦ του, ἴντα δαίμονα θά κάνη
και ἀπάντησιν ἀμέσως ὁ αἰὼρ Τσιγγρὸς τοῦ στέλλει
πὼς αὐτὸς τὴ Δημαρχία μὰ τὴν τσάτσα του δέν θέλει.
Καὶ τὸν τρέμει ἕνας κι' ἄλλος και τοὺς πάει ριπιτί,
γιατὶ ξέρουν ὁ 'Ανδρέας πὼς ἀξίζει κατὰ τί.

Τοῦ Τσιγγροῦ φωνάζουν ζήτω, τὸν Τσιγγρὸ γυρεύουν ὅλοι,
πὼς θά κάμῃ τὴν 'Αθήνα ἕνα εἶδος περιόδι,
πῶς θά ἄνθρωπος γαλάντης και σὲ κόμμα δέν ἀνίχει,
ὅπου κάνει κάπου κάπου δυνατὸ κουδαρνταλῆκι,
πὼς ποτὲ δέν θά τσουγκρίζῃ με βλαμάκια τὰ ποτήρια,
και ποτὲ τῶν ἐκλογέων δέν θά γίνωνται χατήρια.

Νίκη, δόξα και στεφάνη 'σὸν Τσιγγρὸ τὸν γαλαντόμο,
ὁ Τσιγγρὸς σὲ κάθε τοῖχο και εἰς ὅλας τῆς γωνίας,
ὁ Τσιγγρὸς σὲ κάθε σπητι, ὁ Τσιγγρὸς σὲ κάθε δρόμο,
ὁ Τσιγγρὸς εἰς τῆς πλατείας, ὁ Τσιγγρὸς 'στῆς γειτονίας.
Καὶ φωνάζουν δέκα δέκα, και φωνάζουν πέντε πέντε:
«σέντε μέντε κρυτεσέντε και τῶν ἄλλων μισέντε».

Τί συζητήσις για τοῦτον, τί κακό, τί νταραβέρι!...
τοῦ διαβόντρου τὸ Χιωτάκι πὼς τὰ ἔχει καταφέρει!
Μιὰ παντιέρα ὁ καθένας για χατήρι τοῦ σηκώνει
και αὐτὸς ἀπ' τὸ Παρσί δλοένα χαμαρόνει,
και φωνάζει 'στὴ χαρά του και 'στὴ γούρι τὴν πολλή
πὼς οἱ Χιώταις εἰς τὸ κάνουν και ἄς λέγονται λωλοί!

Τί συζητήσις για τοῦτον, τί κακό, τί νταραβέρι!...
τοῦ διαβόντρου τὸ Χιωτάκι πὼς τὰ ἔχει καταφέρει!
Τίρι λίρι, τίρι λίρι, 'πῆραν δρόμο τὰ Χιωτάκια,
τοῦ Τσιγγροῦ φωνάζουν ζήτω και χτυποῦν τὰ παλαμάκια.
Μὰ κι' ἐγὼ φωνάζω τώρα «'Εν ὀνόματι τοῦ νόμου
δόστε ὅλοι ἄσπρη ψηφο τοῦ Τσιγγροῦ τοῦ γαλαντόμου».

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέναν νέτος σκέτος.

- Π.—Ποιόν θά ψηφίσης, Φασουλῇ;
Φ.—Κι' ἐσένα τί σὲ μέλει;
δὲν εἴμπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ εἶναι μ' ὅποιον θέλει;
Π.—Ποιόν θά ψηφίσης λέγε μου...
Φ.—Κανένα ἔως τώρα.
Π.—Ποιόν θά ψηφίσης λέγε μου, γιὰ νὰ μὴ φῶς σπαλιδόρα.
Φ.—Κι' εἶναι ἀνάγκη τάχατε νὰ δώσω ψηφὸ πάλι
'στὸν Σοῦτσο, 'στὸν Καλλιφρονᾶ, εἰς τὸν Τσιγγρό, 'στὸν
'Εμένα ἔτσι μοῦρχειται νὰ μὴν ψηφίσω διόλου [Ράλλη;
καὶ νὰ τοὺς στείλω, Περικλῆ, νὰ πᾶν κατὰ διαδόλου.
Γιατί μοῦ ἐπιδόλλεσαι κι' ἀμέτοχος δὲν μένεις;
γιατὶ 'στὰ ἰδιαιτέρα τῶν ἄλλων ἐπεμβαίνεις;
Παρακαλῶ σε ἥσυχον ἀπ' ἐλα νὰ μ' ἀφήσης.
Π.—Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν Τσιγγρό σκοπεύεις νὰ ψηφίσης.
Φ.—Κι' ἂν τὸν ψηφίσω τάχατε καὶ τί σὲ μέλει σένα;
δὲν ἔχω λόγον δι' αὐτὸ νὰ δώσω εἰς κανένα.
Π.—Παραπολύ, βρὲ Φασουλῇ, μοῦ κἀνεις τὸν ἱππότη.
Φ.—Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου μοῦ τρώγεις τὸ σηκότι.
Π.—Παραπολύ, βρὲ Φασουλῇ, μοῦ 'σῆκωσες τὴ μύτη.
Φ.—Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου μὲ πῆθνες, κοπρίτη.
Π.—Παραπολύ, βρὲ Φασουλῇ, μοῦ κἀνεις τὸν μεγάλο.
Φ.—Βρὲ ἀφῆσέ με ἥσυχο καὶ λέγε τίποτ' ἄλλο.
Π.—Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν Τσιγγρό σκοπεύεις νὰ ψηφίσης.
Φ.—Καὶ ἂν τὸ κάμω τί μ' αὐτό;
Π.—Θὰ τὸ μετανοήσης.
Φ.—Βρὲ ἄντε ξεφορτώσου με κι' ἐγὼ δὲν ἔχω κέφι.
Π.—Καὶ τί σὲ νοιάζει τάχατε, βρὲ Φασουλῇ κενέφη,
ἂν ὁ Τσιγγρὸς τῆς πόλεως ἐφάνη εὐεργέτης,
ἀφοῦ ἐσὺ καὶ φαίνεσαι καὶ εἶσαι τζαναμπέτης,
καὶ οὐτ' αἰσθάνεσαι χαρὰν καὶ τῆς καρδίας σάλους
γιὰ τὰ καλὰ ἢ τὰ κακὰ ποὺ γίνονται 'στοὺς ἄλλους;
Καὶ τί σὲ μέλει τάχατε, ὦ σκελετωδὲς πτώμα,
ἂν ὁ Τσιγγρὸς μᾶς ἔκαμε καὶ φυλακαὶς ἀκόμα;
Καὶ τάχα σὺ τῆς φυλακαὶς τί διάβολο τῆς θέλεις;
μὴν εἶσαι Παππακούτσιος, μὴν εἶσαι Κριντζινέλης;
μὴν εἶσαι Ντούκας, Κουτρούλης, Ἀρτόκης ἢ Κοτρώνης;
μήπως θὰ γίνης τάχατε καμμιὰ φορὰ Τελώνης;
μὴ τὸ Ταμεῖον σκέπτεσαι τὸ Κεντρικὸν νὰ κλέψης;
μήπως καὶ οὐ τὸ καθεστὸς ποτὲ σου θ' ἀνατρέψης;
μὴ θὰ σκοτώσης τάχατε; μὴ τάχατε θὰ δαίρης;
μήπως τιμὴν παρβενικὴν καὶ οὐ θὰ διαφείρης;
μήπως θὰ γίνης ἔμπορος ἢ ἄλλος κατεργέρης;
ἢ μήπως ὄρκο φεύτικο γιὰ μιὰ δραχμὴ θὰ πάρης;
Κι' ἂν ὁ Τσιγγρὸς μᾶς ἔκαμε καὶ τὸ Γηροκομεῖον
ὡς εὐσπλαγχνίαν ἱερὸν κι' αἰώνιον μνημεῖον,

- μήπως ἐσὺ, βρὲ Φασουλῇ, σκοπεύεις νὰ γεράσης
καὶ τὴν ζωὴν τοῦ γήρατος σ' ἐκείνο νὰ περάσης;
Κι' ἂν μὲς 'στῆς ἄλλαις ζευζευταῖς κι' ἂν μὲς 'στῆς ἄλλαις
μᾶς ἔκαμε καὶ κτερίον γιὰ τῆς φτωχῆς κοπέλας [τρελλῆς;
ἐσὺ δὲν εἶσαι θηλυκὸ νὰ ράβδης καὶ νὰ πλέκῃς
καὶ ὅλ' ἡμέρα 'στάργαλεις γιὰ μιὰ δραχμὴ νὰ σῶναι;
Κι' ἂν ὁ Τσιγγρὸς καὶ θέατρο ἀκόμη θὰ μᾶς κἀν;
σὲ μέλει τάχατε γι' αὐτό, διαδόλου μπεχλιβάνη;
Ἐαπλόνεσαι 'στὸν καφφενὲ καὶ ἀρχινᾷς τῆς γρόνας,
καὶ παίζεις πρέφαις, ντόμινα, μπιλιβόρα καὶ κονταίν;
ἢ καὶ διαδάζεις ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ἐφημερίδα,
ἢ πᾶς σὲ κάποιον σουαρέ, σὲ κάποιον ἐσπερίδα,
καὶ ὁμιλεῖς γιὰ τὸν καιρὸ, γιὰ τὴ βροχὴ καὶ ἄλλα,
ὡς νὰ σὲ πάρῃ, Φασουλῇ, ὁ ὕπνος μὲς 'στὴ σάλα.
'Ἄν εἶναι δὲ καὶ πλούσιος, ἐλευσινὲ τσιφούτη,
μὴν ἔχῃς τάχα μερικὸν εἰς τὰ 'δικά του πλοῦτη;
μὴ καὶ γιὰ σένα ἔκαμε ποτὲ κουδαρνταῖνη;
μήπως σοῦ ἔδωσε ποτὲ ὀλίγο χαρτζηλίκι;
μήπως τραπέζι ἔκαμε καμμιὰ φορὰ γιὰ σένα;
μὴ σ' ἐπροσκάλεσε ποτὲ σὲ μπάλο του κανέια;
'Ἐὰν δὲ εἶναι ὁ Τσιγγρὸς κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα Χρόνη,
μὴν εἶσαι τάχα, μασκαρᾶ, μ' αὐτὸν συμπαιχνύτης;
μὴν εἶσαι τάχατε Ξουλᾶς; μὴν εἶσαι Βρονταῖνης;
ἐσ' εἶσαι μόνο Φασουλῆς κι' ἀστὸς τῆς πρωτεύουσας
κοσμοπολίτης ἀνθρωπος, Ρωμηὸς εἰς ὅλα πρῶτη,
καὶ τῆς ἐλευσινῆς μορφῆς διάσημος ἱππότης.
'Ἐὰν δὲ γίνῃ Δημάρχος καὶ λείψ' ἢ τόση λέρα,
'μπορεῖς νὰ ζήσης, Φασουλῇ, μὲ καθαρὸν ἀέρα;
'μπορεῖς, μωρέ, νὰ περπατῇς 'στὸν Ἀθῆναι τὸς ἡμέρας
χωρὶς νὰ πέφτῃς μπρούμυτα σὲ λάκκους κι' ὑποκόμῃς
νὰ μὴν κυττάζῃς γύρω σου σκουπίδια, σκάνη, βρόμους
ἢ σκόλου καὶ τοὺς ἀχίστους φαρμακωθέντες πτωχοὺς;
Καὶ ὅταν, ζῶν, δὲν βρωμοῦν ὀλίγον αἱ Ἀθῆναι,
'μπορεῖ ποτὲ πρωτεύουσα Ἑλληνικὴ νὰ εἶναι;
καὶ ποῖος Ἑλλήν γνήσιος ποτὲ τοῦ ὑποφέρει
νὰ μὴ βρωμᾷ ὁ τόπος τοῦ χειμῶνα καλοκαίρι;
Αὐτὰ ποῦ λέγω, Φασουλῇ, καλὰ μελέτησέ τα,
καὶ τὸν Τσιγγρό, παρακαλῶ, διὰ παντὸς παραίτη,
γιατὶ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γιὰ πάστρα καὶ γιὰ λούσο...
Φ.—Καλὰ μοῦ λές, βρὲ Περικλῆ, καὶ θὰ σὲ ὑπακούσω.
Κι' ἀλλ' ἔθελαι τί τῆς θέλωμε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
τῆς πάστρας καὶ τὰ θέατρα καὶ τὰς διασκεδάσεις;
'Εγὼ νομίζω θέαμα καλλίτερον ἀπ' ὅλα
νὰ στήνεται πολὺ συχνὰ κι' ἐδῶ ἢ καρναβάλι,
κι' ἐμπρός εἰς τὸν κυρίαρχον νὰ κῶδωνται κεφάλια
κι' ἐμεῖς νὰ τὰ κυττάζωμε ἀπὸ κοντὰ μὲ κηλὴν,
χωρὶς καμμιὰ συγκίνηση, χωρὶς ἀνατριχίλα,
καὶ νὰ διαδάζωμ' ἔπειτα 'στὰ ἐγκριτὰ μὲ φύλλα
τί ἐξυπνάδες ἔλεγε ὁ δῆμιος Τελώνης,
ὁ Κουτρούλης, ὁ Κάκαρης, ὁ Ντούκας, ὁ Κοτρώνης,
καὶ κάθε ἄλλος βρωμερὸς τῆς γῆς μαχαροδγάλης,
ποῦ κἀθεταί 'στὸ στήθος μου ὡς εἶδος 'Ερμύλης;
Αὐτὰ ποῦ λές θὰ τὰ σκεφθῶ καὶ θὰ τὰ μελετήσω,
κι' ἀφοῦ σκεφθῶ, βρὲ Περικλῆ, εὐθὺς θὰ σ' ἀπαντήσω.
Π.—'Αλλὰ ἐνθὺ σκέπτεσαι, βρὲ Φασουλῇ, ὡς τόσο,
ἐγὼ νομίζω πῶς 'μπορῶ νὰ σὲ ξελοφορτώσω.
'Ορᾶς λοιπὸν 'στὴ μούρη σου ἕνα γερὸ χαστούκι,
καὶ πρῶτεξ εἰς τὸν Τσιγγρό μὴ ρίξῃς μονοκόμιν.

Τραβάτε με κι' ἄς κλαίω, κι' ἂν κλαίω τί σὰς κἀνω;
ἀφῆτεν με, κουλούκια, καὶ τὸ μιστὸ μου χάνω.

'Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ
Σύμβουλοι Δημοτικοί.

'Οποῖος σὰς σφίγγει δυνατὰ τὸ ἕνα κι' ἄλλο χέρι
καὶ πηλαεῖ ἐδῶ κι' ἐκεῖ 'στὸ ντάλα μεσημέρι,
αὐτὸς ποῦ σὰς χμογελά καὶ σὰς κτυπᾷ 'στὸν ὦμο,
αὐτὸς ποῦ μὲ τὰ τέσσερα σὰς κυνηγᾷ 'στὸ δρόμο
καὶ στέκει μ' ὕψος ταπεινὸν θεράποντος καὶ δούλου,
θερεῖ τὸ ἀξίωμα Δημοτικοῦ Συμβούλου.

'Ἀκούτε κάποιον γιὰ νερὰ νὰ λήθῃ καὶ γιὰ λέραις,
νὰ ξεκουφαίνῃ τῶν γνωστῶν κι' ἀγνώστων τοῦ ταυτιᾶ,
ἀκούτε νὰ ὑπόσχεται σὲ μερικαῖς ἡμέραις
νὰ κάμῃ τὴν πρωτεύουσα σὰν ἄλλη Βενετία;
τὸν βλέπετε τὴν κάρτα του σ' ὅποιον εὐρῇ νὰ δίνη;
θὰ πῇ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνῃ.

Βλέπετε κάποιον νὰ κολλᾷ 'στοὺς τοίχους τὸνομά του,
νὰ κἀνῃ μὲς 'στὰ μαγαζιά τῆς ἀγορᾶς γιουρούσι,
τὸν βλέπετε νὰ παραιτῇ 'στὴ μέση τῇ δουλειᾷ του
καὶ νὰ τραβᾷ 'στὴν Κηφησιαί, νὰ τρέχῃ 'στὸ Μαρούσι,
μὲς 'στῆς ταβέρνας νὰ κερνᾷ κι' ἀδιάκοπα νὰ πίνη;
θὰ πῇ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνῃ.

Βλέπεις αὐτὸν ποῦ δὲν αὐρεῖ 'στῶν τοίχων τάγκωνάρια
καὶ ὅπου βλέπει τοῦ σταυροῦ σημάδι δὲν σιμόνει,
ὅπου φωνάζει μὲ χολὴ «ὡς πότε, παλληκάρια,
θὰ ζοῦμε μὲς 'στὴ σκοτεινιά, 'στὴ βροχὰ καὶ 'στὴ σκόνῃ;
τὸν βλέπεις ποῦ 'στὸ διάβα τοῦ σκουπίδι δὲν ἀφίνει;...
θὰ πῇ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνῃ.

Βλέπεις αὐτὸν ποῦ κρατεῖ τὰ ὄσα του ρουθουνῖα
γιατ' εἶναι ἀσυνείθιστος 'στῶν Ἀθηνῶν τῇ βροχῇ,
αὐτὸν ποῦ 'ὀρίζεῖ ἀποθὰ τοὺς προύχοντας γερούνια
καὶ ὅ,τι ἄλλο πρῶτον τοῦ ἔρχεται 'στὸ στήμα,
ποῦ γιὰ Δημάρχους καὶ λαίπυρους πολλὰ φαρμάκια χύνει;...
θὰ πῇ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνῃ.

Βλέπεις αὐτὸν ποῦ κατ' αὐτὰς τὸν ντιλικάτο κἀνει
καὶ 'στὴν καθαριότητα τοὺς Εὐρωπαϊκούς φθάνει,
ποῦ ἔχει τὴν εὐγένεια 'στὸ στόμα σὰν μαστίχα,
ποῦ δὲν ἀνέχεται νὰ δῇ μὲς 'στὸν καφφέ τοῦ τρέχα,
καὶ κάνει ὅτι ντρέπεται τὰ πῖσω τοῦ νὰ ξόνη;
θὰ πῇ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνῃ.

Ἀκούς αὐτὸν πεῦ ἐξυμνεῖ τοὺς συνδημότας ὅλους,
ἐποῦ ὑπόσχετ' ἐν τιμῇ ὅτ' ἐν κάθε πατριώτῃ
ὅτι θὰ κτίσῃ Ἑκκλησιαίς ὅσοις δώδεκ' Ἀποστόλους
καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἄτιμον Ἰούδαν τὸν προδότην ;
πεῦ εὐτυχὲς τὸ μέλλον μας καὶ ρόδιον τὸ κρίνει ;...
ὅα' πῇ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνῃ.

Τί Σύμβουλοι Δημοτικοί !... ἐγέμισαν οἱ δρόμοι,
καὶ ποῖς τὸ ξέρει τάχατε πόσοι θὰ ἔγουν ἀκόμη.
Τί Σύμβουλοι Δημοτικοί, ποῦ εἶναι νὰ τοὺς δείρῃς...
καρδί κάθε καρδιᾶς καὶ κάθε κακομοίρης
μὲ σωτηρίας πρόγραμμα φυτρώνει μέσ' σ' τὴ μέση
κι' ὁ Καραβίδας φαίνεται πῶς κάλπην θὰ ἐκθέσῃ.

Τί Σύμβουλοι Δημοτικοί !... ἐγέμισαν οἱ δρόμοι
καὶ ποῖς τὸ ξέρει τάχατε πόσοι θὰ ἔγουν ἀκόμη.
Ἐμπρός σου ὅλοι ἔρχονται μὲ μάτια δακρυσμένα,
γράψε γιὰ μέ, παρακαλῶ, μὰ γράψε καὶ γιὰ μένα,
ἀλλὰ κι' ἐμένα πρὸς θεοῦ νὰ μὴ μὲ λησμονήσῃς,
καὶ δὸς του πῇ τρεχάματα καὶ τόσαι διαχύσεις.

Σωτὴρ τοῦ Δήμου γίνεται ἡ καθεμὴ μαζέτα
κι' ἐγέμισαν ἡ τσέπαις μας μὲ κάρταις καὶ μπιλιέτα.
Κάθε δουλειά των παραιτοῦν, τὰ μαγαζιά των κλείνουν,
θέλουν κι' αὐτοὶ νὰ φαίνωνται μέσα ὅτ' ἐν κόσμῳ κατ',
χωρὶς κανὲν ἄξιωμα δὲν εἴμποροῦν νὰ μείνουν,
θέλουν κι' αὐτοὶ τοῦλάχιστον νὰ μπαίνουν σ' τὸ Παλάτι.

Θέλουν κι' αὐτοὶ ν' ἀγωνισθοῦν καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι
καὶ ἂν ὅσοις τόσους κόπους των βραβεῖον δὲν δοῦν,
ἀλλ' ὅμως ὅταν ἐξαφνα καμμιὰ ἡμέρα πάλι
καὶ ἄλλο βασιλόπουλο ἐνηλικιωθῇ,
μὲ μιὰ ἐλπίδα τρέφονται τοῦλάχιστον πῶς τότε
θὰ γίνουν βέβαια κι' αὐτοὶ τοῦ ἀργυροῦ ἱππότες.

Σωτὴρ τοῦ Δήμου γίνεται ἡ καθεμὴ μαζέτα
κι' ἐγέμισαν ἡ τσέπαις μας μὲ κάρταις καὶ μπιλιέτα.
Μπιλιέτα μὲ ὀνόματα Συμβούλων παστρικά
μέσα ὅτ' ἐν κάθε καφενέ, μέσα ὅτ' ἐν κάθε σάλα,
κι' ἂν ἦσαν καὶ τοῦλάχιστον ὀλίγον μαλακά,
πολὺ θὰ μ' ὑποχρέωναν ἂν μοῦστελλαν καὶ ἄλλα.

Κι' ἐγὼ φάλλω κατὶ τι
σ' ἓνα νέο πρεσβευτή.

Ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος ὡς πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων
μᾶς φεύγει ὥρα ὥρα κι' αὐτὸς σ' τὸ Βερολῖνον.
Τὸν διακρίνει πνεῦμα καθ' ὅλα θετικόν,
τὸν διακρίνει τόση ἀγχίνια καὶ κρίσις,
κεφάλι δίχως βίδες καὶ τετραγωνικόν,
χωρὶς πολλὰς ρωμάντσας καὶ δίχως διαχύσεις.

Χωρὶς μεγάλη λίμα, χωρὶς βρισιαὶς καὶ πάθη,
εἰς τὰς ἀρχάς του πάντα ἀσάλευτος ἐστάθη.
Καὶ ὅταν ἡ Ἀθήνα τὸν εἶδε βουλευτή,
κανεὶς δὲν τὸν ἔραβε ποτὲ ἀπὸ ταῦτί,
καὶ οὔτε τοῦ θεοῦ του δὲν ἔκαμε ρουσφέτι,
κι' ἂς τὸν θαρροῦσαν ὅλοι στρυφνὸ καὶ τζαναμπέτη.

Δαφνοστεφὴς ἀνέβη καὶ εἰς τὸν Ἑλικῶνα
κι' ἐξέδωσε καὶ τόμους καλλίστων ποιημάτων,
κι' ἀνδρείως ἡγωνίσθη τὸν βέλτιστον ἀγῶνα
ἐν τῇ φιλολογίᾳ τῶν ὑγιῶν γραμμάτων.
Ἐνθέρμως δὲ εἰργάσθη ὅσον ποτὲ κανεὶς
κι' ὑπὲρ τῆς τρισαθλίας Ἑλληνικῆς σκηπῆς.

Ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος ὡς πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων
μᾶς φεύγει ὥρα ὥρα κι' αὐτὸς σ' τὸ Βερολῖνον.
Ἡ βάρκα τὸν προσμένει κι' ἀνοίγει τὸ πανί,
ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ πάει ἂς μὴ μᾶς λησμονῇ,
καὶ ἂς μᾶς στέλλῃ μύραις καὶ κρύα φαγητά
καὶ ἂν ἴδῃ τὸν Βίσμαρκ νὰ μᾶς τὸν χαιρετᾷ.

Τῶν Ἀθηνῶν Μουσεῖα
ἐν τέχνῃ ἐξαισία.

Πολλοὺς ἐπαίνους φάλλομεν Σοφοῦλῃ τῇ φιλάτῳ,
ἀρχαιολόγῳ γλαφυρῷ κι' ἐργάτῃ ἀκαμάτῳ,
καὶ γὰρ πολλὰς πραγματικῶς κατέβαλε φροντίδας
κι' ἀπετυπώθησαν πιστῶς ἀπὸ τοὺς Ρωμαῖδας
ἐλα τὰ νέ' ἀγάλματα τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει,
κι' εὐθὺς οἱ ἀρχαιοφίλοι ἂς ἀγοράσουν ὅλοι.

Θερμὸν εὐχαριστήριον
εἰς ἀγνωστὸν μας κύριον.

Καὶ ἂν ἄνθρωποι ἀκόμη σ' αὐτὴ τῇ βρωμοσφαῖρα
ποῦ κάποι' ἐνθουσιάζονται κι' ἐπὶ τοὺς ποιητάς,
κι' ἰδοὺ ἀπὸ τὴν Νέαν Ἰόρκην ἐκεῖ πέρα
δώδεκ' Ἀθάνας ποῦρα μᾶς στέλλουν κατ' αὐτάς.
Θερμῶς εὐχαριστῶ σε, ὦ ἀγνωστὲ μου φίλε,
κι' ἂν ἀγαπᾷς ἀκόμη καὶ ἄλλα ποῦρα στείλῃς.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα σ' τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμης τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὴ τῶν «Εὐ Φρογούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆρας καμπόσους, — πατσατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.